

NOVÝ MEŠNÍ OBŘAD A BOŘENÍ CÍRKVE SVATÉ

P.STEPHAN MAESSEN

ŘADA KÁZÁNÍ O NOVÉM MEŠNÍM OBŘADU URČENÁ PRO MAĎARSKO, ČECHY A MORAVU.

LEX ORANDI - LEX CREDENDI

Milí věřící,

už před delší dobou jsem si umínil podat několik vysvětlení k problému takzvaného "Nového mešního obřadu", který se objevil po II.vatikánském koncilu a od té doby znepokojuje jak katolíky tak nekatolíky, od jedné země k druhé. Naplňuje se tak předpověď papeže Pavla VI., že totiž: "*Obnovený mešní obřad ponese ducha koncilu až na kraj světa.*" Dosud jsem vyčkával, protože se mi zdá, že tento problém, který dnes otrásá Církví v jejím základu, nelze pojednat několika slovy nebo jen obvyklým nedělním kázáním. Rozhodl jsem se rozdělit tuto látku do několika kázání, abych vám konečně podal fundovaný přehled této bolestné kapitoly církevních dějin, která zasahuje všichni, jak vás věřící, tak nás kněze, a svými důsledky nutí - po důkladném uvážení - nový obřad nepoužívat.

Když probíhalo v roce 1988 jednání mezi kardinálem Ratzingerem a Kněžským bratrstvem sv. Pia X., a došlo také na záležitost nového obřadu mše svaté, mínil kardinál - s ohledem na námi obsazený kostel St. Nicholas du Chardonnet v Paříži - že prý bychom nezankli, kdybychom připustili alespoň jednou měsíčně mši svatou podle nového obřadu. Jeden z našich kněží mu na to řekl: "Eminence, otázka nového obřadu je pro nás otázkou víry." Tato odpověď, domnívám se, se dotýká podstaty věci. Nikdy bychom neměli právo odmítat nový obřad z důvodu nostalgie, zvyku nebo jen proto, že takzvaná "stará mše" je lepší než nová. Jedině skutečnost, že nová mše uvádí do nebezpečí naši víru i víru celé Církve, nám dává právo odmítnout sloužení mše svaté v nové liturgii. Posláním tohoto malého pojednání je dokázat, že tomu tak skutečně je. Kolik bolestí a úzkostí v svědomí vyvolala otázka, zda nová mše je ještě katolická, to ví jen Bůh! Více světla nežli naše úvahy vnašejí do tohoto problému hlasy papežů a koncilů. Už dávno prohlédly a pochopili, a také odsoudili ducha těchto novot; vždyť nejsou nikterak nové.

Papež Pius XII. vydal v r. 1947 svou velkou encykliku: "*Mediator Dei*" (Boží Prostředník) o katolické liturgii. Odsoudil v ní tehdy různé praktiky a názory jako "bludnou cestu", např. oltář obrácený k lidu v podobě stolu, mši sv. v lidovém jazyce atd. Především však uvádí nezměnitelné zásady a principy, jimiž se musí liturgie řídit, má-li být vpravdě katolická. Nejvyšším principem je pochopitelně pravidlo víry.

Liturgie musí být, jak oní píše Pius XII., v souladu s vírou, aby zůstalo Bohem zjevené náboženství neporušeno.

Věta ve svých důsledcích nesmírně důležitá. Liturgie musí být v souladu s vírou, musí víru vyjadřovat, jinak je "neporušenost Bohem zjeveného náboženství" ohrožena, a je také ohrožena existence Církve, založené Ježíšem Kristem. To jsou meze, v nichž se nachází ten, kdo usiluje o hluboké změny liturgie. Trvání katolického náboženství je ohroženo, nevyjadřují-li obřady Církve neporušenou víru. Proč? Pius XII. odpovídá: "*Zákon modlitby je také zákonem víry*" - *lex orandi - lex credendi*. (Jak se kdo modlí, tak také věří.) *Kult, který je Církví Pánu prokazován, je, jak sv. Augustin stručně říká, stále pokračující vyznání katolické víry* (Pius XII., "*Mediator Dei*"). Liturgie Církve není tedy jen modlitba, je něčím víc, je to modlená víra, modlená pravda víry. Jestliže se tedy kněží a věřící po dobu dvaceti let modlí "ekumenickým" způsobem, potom za čas i tak věří. Budeme-li se po léta protestantsky modlit, potom budeme poznenáhlu, nepozorovaně, také protestantsky věřit. Protože zákon modlitby je také zákonem víry. Církev si toho byla od prvních století jasně vědoma; proto střežila úzkostlivě a s plnou bdělostí božský kult, aby vyjadřoval neporušenou víru, aby věřící nebyli zaváděni na pastviny otrávené, kde by jejich víra utrpěla. Není tedy katolická víra, kterou věřím, jedna věc a obřad mše svaté jiná věc, nýbrž obřad mše svaté je modlená víra. Tedy ten, kdo pronikavým způsobem změní "zákon modlitby", vystavuje se nebezpečí, že také změní "zákon víry".

LITURGICKÉ Hnutí

Dovolte mi nyní, abych vám po teoretických úvahách o zásadách katolické liturgie podal krátký **historický přehled** dějin "Nového obřadu mše svaté" a takzvaného "Liturgického hnutí".

Počátky liturgického hnutí

Kořeny tzv. "Liturgického hnutí" sahají do minulého století, kdy vynikající mužové činili usilovně vše pro to, aby katolický lid lépe chápal a prožíval mši svatou. Konali kázání, katechese, vydávali dvojjazyčné misálky a pěstovali gregoriánský zpěv i mezi lidem. Lidé měli mši svatou lépe poznat, aby si ji více zamilovali a učinili ji středem svého života. Lid měl být veden k tomu, aby mši sv. vnitřně prožíval tím, že se spojí s obětí. Zvláště svatý papež Pius X. toto pozeňnané úsilí oficiálně uznal a podporoval. Prosazování časného a častého svatého přijímání, krása tradiční římské liturgie, liturgický zpěv, vnitřní i vnější účast věřících na svatých úkonech, to byly věci, které - vedle boje proti modernismu - hluboce poznamenaly pontifikát tohoto papeže.

Ekumenismus

Záhy se však do tohoto vysoce oceňovaného hnutí začal vměšovat duch, snažící se pomíchat dobré a užitečné se škodlivým. Bylo to takzvané ekumenické hnutí, vzniklé mimo katolickou církev, v protestantských sektách, a ovlivnilo mentalitu význačných katolíků. Tak se stalo, že r. 1893, za pontifikátu Lva XIII., se sešli v Chicagu příslušníci různých náboženství k veřejné pobožnosti za mír. Už před sto lety papež Lev XIII. zakázal kardinálům a biskupům severoamerických biskupství účast na těchto setkáních. Někteří hierarchové Spojených států (kard. Gibbons a jiní) se však proti zákazu těchto setkání účastnili, což jim vyneslo papežův zásah. Tento a další případy ukazovaly, jak hluboce pronikl **duch ekumenismu** a probouzejícího se modernismu **do kruhů vlivných katolíků**. Už v době 1. světové války se odvážili příslušníci vlivného německého opatství "Maria Laach" svévolně sloužit mši svatou tváří k lidu a v lidovém jazyce, což jim vyneslo energický zákrok svatého Stolce. V době 2. světové války se o to pokoušeli vícekrát jiní, což jim vyneslo opět, za papeže Pia XII., zákrok Říma. **Po smrti Pia XII.** začaly tyto snahy znovu, a **tentokrát jim nikdo nebránil**. Po 2. světové válce, r. 1947, vydal papež Pius XII. encykliku "Mediator Dei" (Prostředník Boží) v níž zaujal jasné stanovisko k novotám a omylům liturgického hnutí.

Reformátoři liturgie a její propagátoři

V tomto novém duchu liturgického hnutí se zvláště projevíly některé osobnosti s ne právě nejlepší pověstí.

Pius Parsch z Klosterneuburgu u Vídně započal sice v dobré snaze, ale skončil velmi pochybně.

Odo Casel, jehož teorii "Mysteria mše svaté" papež Pius XII. odsoudil.

Romano Guardini, který jako první prohlásil, že **mše svatá je obětní hostina**, což však není pravda. Dle neomylného rozhodnutí koncilu v Tridentu není mše svatá hostina, ani obětní hostina, ale je to skutečná oběť, táž, jakou Pán Ježíš přinesl na kříži. K tomuto nekrvavému zpřítomnění Kristovy oběti na kříži se připojuje svaté přijímání jako přivlastnění ovoce oběti, což je hostina. Mše sv. však hostinou není. Je užitečné připomenout ještě dvě jména těch, kdož hráli rozhodující úlohu na cestě k "nové mši", totiž: Gianbattista Montini, tehdy arcibiskup v Miláně, později papež Pavel VI., a Anniballe Bugnini, tvůrce "Nové mše".

Msgre Montini, substitut státního sekretariátu, byl v padesátých letech papežem Piem XII. jmenován arcibiskupem v Miláně, a takto vzdálen z Vatikánu. Mluvílo se o přeložení z trestu. Papež Pius XII. mu odmítl udělit hodnost kardinála, která mu jako arcibiskupu milánskému náležela, a odmítl se také účastnit jeho biskupského svěcení. 1. neděli postní 1958 uveřejnil arcibiskup Montini pastýřský list pro svoji diecési, v němž se jednalo o zásadách liturgické obnovy a kde bylo v hlavních bodech obhajováno to, co papež Pius XII. ve své encyklice prohlásil za mylné a odsoudil. Říká se, že Pius XII. byl tímto pastýřským listem velmi ořesen. Jisté však je, že ještě téhož roku, krátce před svou smrtí, v okružním listě z 3. září 1958, zaujal své stanovisko - a katolické stanovisko zdůraznil. Byl to pak Msgre Montini, kdo - jako papež Pavel VI. - schválil pokoncilovou liturgickou reformu. Jeho blízkým přítelem byl **Anniballe Bugnini**. Už v čtyřicátých a padesátých letech vydal Bugnini více publikací, v nichž prohlašoval za základ liturgické reformy náležitost k ekumenismu. Nastupující liturgická reforma prý musí odstranit vše tradiční z liturgie. Vadí prý to protestantům a židům, a pohoršuje je to. Často to prohlašoval, a domnívám se, že je dobré znát úmysly a snahy těchto reformátorů a revolucionářů. Liturgie byla totiž reformována právě podle této zásady: odstranit vše, co je ryze katolické. Je to stejné, jako byste řekli svému protestantskému příteli, aby škrtl z

vašeho katolického katechismu vše, co se mu nelíbí. To, co by vzniklo, by snad nebyla bludná nauka, ale jistě by to nebyl katolický katechismus.

Podle této **Bugniniho zásady** - totiž odstranit z obřadu mše svaté **vše specificky katolické**, vše co by rušilo protestanta nebo žida - stávala se **liturgická reforma nástrojem ekumenismu**; s mentalitou moderního člověka, s jeho humanismem a kulturou tohoto světa, se jí dostalo možnosti proniknout do svátostné oblasti katolické Církve. Msgr Bugnini byl po koncilu **pověřen provedením liturgické reformy** a vedl liturgickou komisi, která byla v neustálém sporu s kongregací ritu, která jediná byla v těchto věcech příslušná (kompetentní). Tím, že měl Bugnini slepou důvěru Pavla VI., a také rafinovanými pletichami, se podařilo rozpustit kongregaci obřadů a nejvytrvalejší její členové byli jako konzervativní posláni do nově zřízené kongregace pro svatořečení; nově vzniklou kongregaci pro bohoslužby obsadili členové Bugniniho liturgické komise. Tak mohl Bugnini, bez ohledu na narůstající protesty vlivných kardinálů, dělat, co chtěl. Nebyl odpovědný nikomu, kromě Pavla VI. Na obvinění proti jeho pravověrnosti odpovídal vždy rozhořčeně a stále si stěžoval na to, že je pomlouván a že se proti němu kují intriky. Nebyl to jen **kardinál Ottaviani, kdo vznesl důrazné obvinění proti Bugninimu a jeho dílu** a obvinil jej z toho, že se odchýlil od věroučných rozhodnutí koncilu tridentského. **Ale důvěra Pavla VI. k Bugninimu se zdála být bez hranic.** Je známo, že Bugnini směl kdykoliv - před jakýmkoliv kardinálem - papeže navštívit a že Pavel VI. často podpisoval dokumenty vypracované Bugninim, aniž je četl. Tím překvapivější a trpčí bylo pro Pavla VI. zklamání, když byl Bugnini obžalován u nejvyššího papežského soudu z příslušnosti k zednářské lóži, a shledán vinným. Pavel VI. tehdy rozhodl, aby byl Bugnini z trestu přeložen do Teheránu, kde zastával funkci "nuncia pouště". Pro zklamaného Pavla VI. však už to bylo pozdě. Liturgická reforma už byla dokončena. Dodnes je mezi kardinály znám dopis ministra francouzské lóže "Velký orient", v němž Bugniniho oslovuje "bratře" a vybízí k urychlení liturgické reformy.

Předmluva k "Novému misálu"

Mezitím - ještě před vypovězením Bugniniho z Vatikánu - vzbudilo první vydání "Nového mešního obřadu" pobouření a rozhodné protesty. **Nemalý počet biskupů označil jak pokyny uvedené před liturgickými texty, tak předmluvu nového misálu za heretické** a ryze protestantské. **Řím potom vzal tuto předmluvu zpět,** čímž se oprávněnost odsouzení ze strany mnohých biskupů potvrdila. Přesto vydala kongregace tento text po několika málo změnách znovu. Případ v dějinách římských zveřejnění neslýchaný: Řím bere text - jakožto heretický - zpět! Je zřejmé, že se zde neprojevila moudrost katolického "věčného Říma", nýbrž vášně jednotlivých revolucionářů, kteří se snažili vnutit Církvi své osobní názory namísto tradice. V tomto textu jde totiž o definici mše svaté, o otázku, co to mše sv. je. Sporný text v Bugniniho vydání zní:

"Večeře Páně neboli mše sv. je posvátné setkání nebo shromáždění lidu Božího, který se schází za předsednictví kněze, aby oslavil památku Páně. Proto platí o shromáždění místní církve přednostně, co Kristus řekl: kde jsou dva nebo tři shromáždění ve jménu mém, tam jsem já uprostřed nich" (NOM §7.,II.kap.)

PŘÍTOMNOST KRISTOVA

Tato definice mše svaté je pro každého katolíka nepřijatelná.

Mše svatá není ani "večeře Páně", ani "posvátné setkání nebo shromáždění lidu Božího", ale nekrvavé zpřítomnění Kristovy oběti na kříži.

Úkol kněze není předsedat, ale být knězem - obětníkem. Zde je patrné, jak se mění pojem mše sv. od skutečné oběti k hostině společenství.

Jedná se totiž o skutečné zpřítomnění oběti Kristovy, ne pouze o "vzpomínku na Pána".

S ohledem na přítomnost Kristovu je text velice jasný: jestliže se v nějaké rodině dva nebo tři shromáždí ve jménu Kristově k modlitbě, potom je Kristus "uprostřed nich", tedy přítomen, ale **způsobem spirituálním, tedy duchovním.** Přítomnost Kristova při mši je však jiného druhu, zde je přítomno Tělo i Krev, duše i Tělo, lidství i Božství. Omezit reálnou přítomnost na pouhou duchovní přítomnost Kristovu podle - "kde jsou dva nebo tři shromáždění ve jménu mém." - znamená zřít se katolické víry a stát se protestantem.

Později byl na nátlak některých biskupů připojen odkaz na koncil, což dává textu dvojitý smysl. Zní takto:

"Při mši svaté, která zpřítomňuje po všechny časy Kristovu oběť na kříži, je Kristus skutečně ve společenství, které se v jeho jménu shromažďuje, v osobě nositele úřadu, v jeho slově a trvale pod způsoby eucharistickými, přítomen." (§ 7. kap. II.) Potom co se zdůrazní dojem učení koncilu tridentského, vzbuzuje se ihned pochybnost tím, že se přítomnost Kristova v Nejsvětější Svátosti oltářní ztotožňuje s přítomností Kristovou "v společenství, v nositeli úřadu, v slově."

OBĚŤ SMÍRNÁ, NEBO EUCHARISTICKÁ SLAVNOST?

Pokud je v novém misálu zmínka o oběti, neděje se tak v tradičním smyslu. Martin Luther sám připouští, že oběť mše sv. je oběť chvály, oběť díků., ale ne oběť smírná. V nauce koncilu tridentského je slavnostní ustanovení: *"Tvrdí-li kdo, že mše svatá je jen oběť chvály nebo díků nebo jen pouhá památka oběti na kříži, nikoliv však oběť smírná, budiž z Církve vyloučen."* V novém misálu je skutečně řeč o oběti, oběti chvály a díkůčinění, ne však o oběti smírné, jak vždy Církev o mši svaté prohlašovala. Myslíme tedy na záměr Bugniniho, pojatý už dávno před koncilem: vynechat vše, co by znepokojovalo protestanty.

Na protesty několika biskupů byl text upraven několika dodatky, které však "základní barvu", základní charakter textu, nemění. **Úvod byl vzat zpět, ale dílo v něm popisované, "Nový mešní obřad", zůstalo v platnosti.** Co byste řekli tomu, kdyby vám někdo místo automobilu dodal zmetek bez kol, a potom by vám, po vaší reklamaci, poslal jiný návod k použití. Nestačí pochopitelně změnit návod k použití, když vozidlo v něm popisované vykazuje stále stejné nedostatky. Nebude-li popisovaný výrobek vyměněn, nemůžete jej jako řidič používat. stejně tak není nic platné změnit předmluvu k misálu, když v něm uvedený obřad stále vykazuje elementární nedostatky; jestliže mu chybí vše, co je specificky katolické, vše, co jej odlišuje od protestantských obřadů, a činí jej tak pro katolíka nepoužitelným. Pro věřícího katolíka je tento obřad nepřijatelný. Tak jako pro inženýra nemá cenu technické zařízení, jehož účel použití není jasný, právě tak neví katolík, co počít s obřadem, jehož účel není jasný, u něhož se neví, zda je katolický, protestantský nebo ekumenický. To je přesně to, co přiznávají "bratři protestantští z Taizé", když říkají: Ritus Pavla VI. můžeme používat, aniž bychom měnili naši víru. S údivem hleděli mnozí katolíci **na Pavla VI. při příležitosti zveřejnění "Nového mešního obřadu", ve společnosti šesti protestantských pastorů,** kteří spolupracovali na vzniku "Nového mešního obřadu". Byl mezi nimi také Max Thurian, spolupracovník Rogera Schütze z Taizé. Na počátku 80. let byl Max Thurian vysvěcen na kněze kardinálem Ursim z Neapole, aniž by přestoupil ke katolické církvi. Protesty u kardinála Ratzingera zůstaly bez výsledku. Kardinál Ursi vyšel bez trestu a je dodnes bez potíží ve svém úřadě.

Sděluji to proto, abyste poznali smýšlení těch, z jejichž rukou vyšel "Nový mešní obřad"; ti kteří by byli před čtyřiceti lety jistě z Církve vyloučeni, dodnes, jako její nepřátelé, v Církvi přetrvávají. Jak by ne?

"Nový mešní obřad" - je katolický?

Nechci vás nikterak unavovat pokračováním řady promluv o "Novém mešním obřadu", ale považuji za důležité a nepominutelné obrátit vaši pozornost k této tak důležité skutečnosti v životě Církve - pro nebezpečí, které dnes hrozí víře katolíka: totiž aby nejen podle citu, jen instinktivně, poznal, ale aby se také mohl opřít o přesvědčivé důkazy a viděl věci tak, jak jsou a ne tak, jak by je snad někdo chtěl mít. Mnozí věřící, kteří si zachovali zdravého ducha víry, pociťují - jak jednou řekl Msgre Lefebvre - instinktivní nechuť k takovým obřadům, o nichž těžko říci, zda jsou katolické nebo protestantské, a cítí se instinktivně přitahováni k tradičním obřadům Církve katolické; ne z nostalgie nebo formalismu, ale protože přesně cítí, že tyto formy, tyto obřady, odpovídají katolické víře, která je obveseluje od mládí a jimž se naučili od svých rodičů, učitelů a kněží. Je do jisté míry neklamným znamením ducha katolického lidu, pokud si ji zachoval. Lid obvykle a s velkou jistotou rozezná, co je katolické, - na rozdíl od pýchou zaslepeného ducha theologů a reformátorů, otevřených světu. Už vícekrát se v dějinách Církve ukázalo, že zdravé jádro stádce je věrnější než pastýři.

Naše dosavadní vysvětlení, stejně jako předmluva k "Novému mešnímu obřadu", ukázaly, jak se domnívám, docela jasně, jakým duchem byli vedeni reformátoři liturgie. Chceme-li postupovat poctivě, je nyní naším úkolem

poznat, zda **dílo samo o sobě** (totiž nový mešní obřad) je ztělesněním ducha, který ovládl II. vatikánský koncil a jeho reformy: duch ekumenismu, přizpůsobení dnešnímu světu a jeho pluralistickému společenství.

Tradiční mešní obřad vyjadřoval docela jasně základní pravdy katolické víry: učení o Nejsvětější Trojici, o vtělení a smrti Bohočlověka, o obětinném a smírném charakteru jeho oběti, o odpuštění hříchu a trestu touto smírnou obětí, kterou je mše svatá, o síle přímluvy a o společenství svatých, o pomoci, kterou prokazuje tato oběť Církvi trpící v očistci, o hierarchickém společenství víry atd.

JE TO OBŘAD OBĚTNÍ?

Už počáteční obřady "Nového řádu" jsou důvodem k zamyšlení. Jestliže dříve přistupoval kněz k oltáři po stupňové modlitbě "Confiteor" - vyznávám se., aby vzbudil smírné obětinné smýšlení, pak kněz v "Novém obřadu" přistupuje bez okolků k oltáři, a ihned se obrací k lidu. "*Cíl a úkol vstupu jest.*", říká úvod k novému misálu, "*aby shromáždění věřící tvořili jedno společenství.*" (Úvod, kap. III., č. 28.) To je přesně to, co nový obřad vyjadřuje: společenství a charakter hostiny, které přesvědčeného protestanta nemohou rušit a nedávají ani tušit obětinný a smírný charakter mše svaté.

NEJSVĚTĚJŠÍ TROJICE

Je-li možno si vůbec představit, aby v katolickém obřadu nebyla vyjádřena víra v Nejsvětější Trojici? Je to v neposlední řadě článek víry, kterým se odlišuje křesťanská víra od jiných náboženství. Nový obřad Anniballa Bugniniho je přesto blízce popření toho všeho. Kromě kříže na počátku a požehnání na závěr, se toto učení vůbec nepřipomíná. Všechna "Sláva Otci" byla škrtnuta. Dokonce i v těch textech, které byly převzaty z tradičního mešního obřadu, jako v introitu, žalmu "Lavabo". Trojnásobné "Kyrie" bylo zredukováno na dvojnásobné. Zakončení modliteb se konalo vždy ve jménu Nejsvětější Trojice slovy: "*Skrze Pána našeho Ježíše Krista, Syna Tvého, který je s Tebou a Duchem svatým.*", bylo téměř zcela vyškrtnuto a nahrazeno jednoduchým: "*Skrze Krista, našeho Pána*". Dokonce bez jakékoliv náhrady byly škrtnuty modlitby k Nejsvětější Trojici před: "Modlete se bratři", a před závěrečným požehnáním.

Moji milí, proč to vše? Jestliže se z liturgických modliteb odstraní jakákoliv vzpomínka na Nejsvětější Trojici, neděje se to jistě bez záměru, musí to mít nějaký důvod. Nuže, uvažujte o záměru Anniballa Bugniniho vymýtit z tradičního obřadu vše, co by mohlo vadit protestantovi nebo židovi. Přesvědčený žid nevěří v Nejsvětější Trojici, jinak by byl křesťanem. Vyznání Nejsvětější Trojice musí být tedy vypuštěno z důvodů ekumenických, s ohledem na ty, kterým je tato víra trnem v oku. Jaká bezbožnost! Lze ještě nazvat takový obřad křesťanským, když potlačuje vyznání Nejsvětější Trojice jen proto, aby se zalíbil nekřesťanům? Podle Bugniniho deníku lze jedině Pavlu VI. děkovat za to, že hlasité modlené znamení kříže na začátku mše svaté a trinitární požehnání na konci byly zachovány. Liturgická komise Bugniniho chtěla i toto odstranit.

ŽIDOVSKÁ STOLNÍ MODLITBA

Přistupme k offertoriu, k obětování mše svaté. Už od středověku lze pozorovat náznaky něčeho, co je charakteristické pro schismatická hnutí a sekty, až po naše dny. Právě tak, jako pravá Církev Kristova má znaky, podle nichž ji každý kdykoliv pozná, totiž jednotu, ovoce svatosti, apoštolský počátek a její světovou katolicitu - všeobecnost, tak i sekty a schizmatická hnutí mají svoje poznávací znaky, podle nichž je každý pozná a jež prozrazují jejich necírkevního, schizmatického ducha. Tak lze už od středověku u všech sekt a odštěpení pozorovat shodu v někdy až nenávisném odmítání latinského kultovního jazyka, odmítání **offertoria** římské mše svaté, římského mešního kánonu, gregoriánského chorálu, kněžského celibátu atd. To je duch všech sektářských hnutí. Martin Luther prohlašoval: "*Pryč se vším, co je cítit a zavání obětí.*" Nechtěl připustit, že mše svatá je oběť. Reformátoři tudíž odstranili offertorium, aby učinili z mše svaté hostinu.

Bud' chválen, Ty věčný, náš Bože, Pane světa, jenž tvoříš plod vinné révy. Bud' chválen, ty věčný náš Bože, vládce světa, za vinnou révu a plod vinné révy, tak jako za všechny milé dary pole. Z židovských velikonočních obřadů

Požehnaný jsi, Hospodine, Bože celého světa. Z Tvé štědrosti jsme přijali víno, které Ti přinášíme. Je to plod révy a

Pohledme na reformátory po II. vatikánském koncilu. Co učinili? Lze říci, že z římského offertoria, kromě dvou biblických modliteb a výzvy: "Modlete se bratři", nezbylo nic. Skutečně je odstranili. Byly to velmi staré modlitby, které vyjadřovali katolickou víru, od dědičné viny přes celé vykoupení. To vše bylo zničeno. Ptáme se tedy, co lepšího místo toho dali? Odpověď je jednoduchá: stolní modlitbu z židovských velikonočních obřadů. Znáte to: "*Bud' chválen, Pane, Bože vesmíru, dáváš nám chléb, plod země a lidské práce. Přinášíme ti tento chléb, aby se nám stal chlebem života.*" Ničí se **katolické offertorium a na jeho místo se klade - v srdci katolické liturgie - židovská stolní modlitba**. Jaký škodlivý účinek to má na klérus a věřící! Jak mohou kněží, zvláště ti mladí, kteří tradiční římskou mši svatou už neznají, ještě věřit, že mše svatá je oběť, smírná oběť? Tak daleko jde Bugniniho ekumenismus. Odcizuje tak jádro katolického náboženství, mši svatou, katolické víře a k nepoznání ji přetvořuje.

LUTERSKÉ PROMĚŇOVÁNÍ?

Jde se však dále. Snaha reformátorů potlačit za každou cenu tradici se nezastaví ani před nejposvátnější částí mše svaté, před kánonem, který se modlí tiše mezi "Sanktus" a modlitbou Páně, právě tak jako před proměňováním.

Ritus posvátného proměňování v tradičním mešním obřadu podával jasně katolické učení, že proměňování se uskutečňuje "vi verborum" - silou slov konsekrace, která pronáší posvěcený kněz. K platnosti jsou zapotřebí slova, která pronáší vysvěcený kněz; jimi se uskutečňuje zázrak mše svaté, konsekrace, nikoli jen vírou věřících. Martin Luther věřil v dřívějších dobách v určitou přítomnost Kristovu v Svátosti oltářní, avšak jen tehdy, když se někdo před ní modlí, to znamená, jen když je tu někdo, kdo v to věří, neboť jen skrze víru společenství se uskutečňuje Kristova přítomnost ve Svátosti. Podle toho taky vyhlíží **obřad slavnosti "večeře"** u konservativních luteránů (kteří ji slaví ostatně zády k lidu). Nejdříve pronáší luterský pastor slova ustanovení, potom pozdvihuje hostii, případně kalich, potom teprve, když věřící uviděli hostii a uvěřili v přítomnost Kristovu, teprve nyní pastor pokleká, protože ne jeho slova, ale víra společenství působí (dle luterské víry) přítomnost Kristovu. V katolické mši svaté pokleká kněz ihned po slovech proměňování, protože věří, že proměňování se **uskutečňuje silou slov kněze**, a nikoli *silou víry společenství*. Zdálo by se, že tyto obřady jsou jen maličkostí, ale za nimi se skrývají celé světy a otevírá se celá propast mezi katolickým učení a protestantským vyznáním.

Je zajímavé povšimnout si, kterou cestou se vydali **reformátoři II. vatikánského koncilu** ve své nové liturgii. **Převzali jednoduše luterský obřad**. Kněz pronáší v nové mši slova proměňování, ukazuje eucharistické způsoby obci věřících tak, jako by víra věřících měla podíl na uskutečňování proměňování. Při mši obětují sice věřící *rukama* kněze, ale jen posvěcený kněz je tím, kdo oběť a proměnění uskutečňuje, bez jakéhokoliv spolupůsobení lidu. V "Novém misálu" Bugniniho je to však jinak. "Úvod" v č. 63 říká: "Při mši sv. jsou to věřící, kteří konají, *ne pouze rukou kněze, ale ve společenství s ním.*" Použití slov Páně ("Kde jsou dva nebo tři shromážděni ve jménu mém, tam jsem já uprostřed nich") v souvislosti s eucharistickou přítomností v misálu Bugniniho se tak jeví v jasném světle: "Obec věřících se neshromažďuje proto, že je Bůh přítomen, ale Bůh se stává přítomen proto, že se obec věřících shromáždila." Je to totiž "lid Boží", který se v jeho jménu, tedy ve víře v něho, shromažďuje, a tím je Kristus uprostřed nich. Tím, že se obec shromáždí v jeho jménu a je si vědoma jeho přítomnosti, tím se stává také on mezi nimi přítomen. Změna podstaty chleba a vína se neděje proměňováním, ale lidským uvědoměním, vírou. Taková víra je však zcela protestantská a modernistická.

Říká-li kdo, že v podivuhodné svátosti Eucharistie, po uskutečněné konsekraci, není Tělo a Krev našeho Pána Ježíše Krista, ale teprve při užití, Když je přijímána, ne však před tím, ani potom, že v posvěcených hostiích, které jsou uchovávány nebo v částech, které po sv. přijímání zůstávají, nesetrvává právě Tělo našeho Pána, budiž z Církve vyloučen. Koncil tridentský, sezení 13., kánon 4

Přítomnost šesti protestantských pastorů při vzniku této liturgie se neomezovala jen na přihlížení, ale projevila se jasně převzetím luterského obřadu. Lze se jen tázat: je možno lépe podkopat víru ve skutečnou přítomnost Kristovu, nežli praxí tohoto obřadu, který při nejlepším vůli katolickou víru nevyjadřuje?

SLOVA PROMĚŇOVÁNÍ

VYKUPITELSKÉ DÍLO BOŽÍ

"Ukázala se milost Boha, Spasitele našeho." (Tit. 3, 4.)

Toto napsal sv. apoštol Pavel svému žákovi Titovi; chtěl tím připomenout, jak nesmírná a obdivuhodná je dobrota Boží, s níž vykoupil nás, hříšné lidi, svou láskou a dobrotou, **svým vtělením a smrtí**. Mysterium vtělení druhé božské osoby Nejsvětější Trojice je pro nás lidí pramenem a základem našeho vykoupení v Kristu Ježíši. On přijímá lidskou přirozenost, připravuje si tělo z klína nejblahoslavenější Panny Marie, aby mohl na Kalvárii přinést výkupnou a spásnou oběť, tu, která je obětí našich oltářů. Tato oběť je skutečnou příčinou Božího vtělení. Stále znovu mluví Pán Ježíš o "své hodině", k níž směřuje a která je cílem a naplněním jeho pozemského života. Teprve když visí na kříži, může říci: "*Dokonáno jest*", můj úkol, moje poslání je splněno. Tuto hodinu má celý svůj život před očima. "*Ještě nepřišla má hodina*" (Jan 2, 4) "*Protože věděl, že přišla jeho hodina.*" (Jan 13, 1) "*Přišla hodina, aby byl oslaven Syn člověka.*" (Jan 12, 23) Touto jeho hodinou je hodina oběti. Očekává ji a touží po ní ve shodě s vůlí Otcovou. Tato hodina ovládá celý jeho život, je skutečnou příčinou jeho příchodu na tento svět. Je současně jak hodinou smrti, tak hodinou vítězství nad mocí temnosti. To je ta oběť, kterou uskutečňujeme na našich oltářích.

PŘISVOJENÍ VYKOUPENÍ

Nestačí však, že Bůh se stal člověkem a přinesl oběť pro naše vykoupení. Boží vykoupení nepostačí k tomu, abychom byli skutečně spaseni. Musíme toto vykoupení také přijmout.

Angelus Silesius říká: "*Byť by se Kristus tisíckrát narodil v Betlémě, ne však v tobě, byl bys navždy ztracen.*" Vtělení Boha a jeho výkupná oběť nic neprospějí, jestliže v ně nevěříme nebo nejsme-li v milosti posvěcující; ne snad proto, že by Bůh neměl dosti Světla a milosti, ale proto, že člověk je uprostřed Světla dobrovolně slepý; může oči zavřít a uprostřed milosti s touto milostí nespolupracovat nebo ji zanedbávat.

Proto, aby mohla být milostí vykoupení, pramenící z Vtělení a oběti na kříži, všem lidem a všech věků **prospěšná**, musí být lidem všech věků přivlastňována a být přístupná. To se děje svátostmi, ustanovenými Ježíšem Kristem. Svátostmi katolické Církve. Tyto svátosti je však možno odmítat, zanedbávat či bezmyšlenkovitě přijímat. Tím se stávají milosti vykoupení neúčinnými nebo málo působícími. Třebas nám chce Bůh dát vše - svého jednorozného Syna - člověk se může zcela nebo částečně uzavřít.

Chápete, jak je důležité mít jasno o významu **svátostí**? Jsou to **prostředky**, které Bůh určil k tomu, abychom si **přivlastnili milosti vykoupení**, aby nám byly po staletí prospěšné.

ZA MNOHÉ - ZA VŠECHNY

Pohlédněme na reformu mešního obřadu po II. vatikánském koncilu.

Reformátoři liturgie se neostýchali sáhnout na to nejposvátnější ze mše svaté, na proměňování. Zfalšovali zjevně slova, která nám předal sám Pán - slova proměňování.

Od doby Kristovi, po všechny časy a na všech místech se říkalo nad kalichem: "*.mé Krve, která se za vás a za MNOHÉ prolévá.*" Poprvé v dějinách Církve byla tato slova zfalšována: "*.mé Krve, která se prolévá za vás a za VŠECHNY.*" **Toto není překlad!** Řecký text lze přeložit: za mnoho nebo za mnohé, ale ne nikdy za všechny. Řečtina zná rozdíl mezi mnozí a všichni. V tom je podstatný rozdíl! Tak to Kristus neřekl. Přesto přijala většina biskupských konferencí tento falsifikát, Vatikán to úředně schválil a sám papež tento text příležitostně používá. Je nápadné, co se na mnohých místech vynakládá na to, aby se toto slovo změnilo. V Maďarsku bylo vydáno velkým nákladem nové vydání maďarského misálu, třebaže už byl nový misál vydán. Nové vydání má ovšem slova proměňování zfalšovaná! Z toho je patrné, jak revolučním novotářům na tomto slově - "za všechny" - záleží, když mu přisuzují takovou důležitost.

Římský katechismus koncilu tridentského pojednává o tom, proč musí být ve slovech proměňování - za mnohé, a nikoli za všechny. Vysvětluje: "*Uvážíme-li moc Kristovi oběti, musíme říci, že Spasitel prolil svou Krev*

za **všechny**. Pomyslíme-li na **ovoce** oběti Kristovy, snadno pochopíme, že ne všichni mají z ní užitek; **jen někteří** čerpají prospěch. Řekl-li tehdy „za vás“, měl tím na mysli buď přítomné nebo vyvolené z židovstva nebo pohanstva. Dobře se tedy stalo, že nebylo řečeno „za všechny“, **protože se zde mluví jen o ovoci utrpení (Kristova)**, které přineslo prospěch spásy jen vyvoleným. K tomu se vztahují slova apoštolova: „Kristus se obětoval jednou, aby shladil hříchy **mnohých**.“ (Žid. 9, 28) a slova Páně u sv. Jana (Jan 17, 9): „Já za ně prosím, neprosím za svět, nýbrž za ty, které jsi mi dal, neboť jsou tvoji.“ (Katech. Sněmu tridentského.: II, 4., XXIV.)

Tak zní jednoduché a jasné vysvětlení učitelského úřadu Církve. S ohledem na moc Krve Kristovi je možno, aby byli všichni spaseni podle účinku a ovoce, děje se tak však mnohým, nikoliv všem, protože ne všichni přijímají víru a milost posvěcující. Úkolem svátostí a hlavně mše svaté je učinit tuto milost účinnou a prospěšnou lidem. Proto tedy nelze, a zvláště ne v mši svaté, říkat: „za všechny“, protože ne všichni mají prospěch z Krve Kristovy. Ne všichni lidé budou spaseni a ne všichni vejdou do nebe.

VYKOUPENÍ VŠECH

Zde právě je příčina toho, proč se falšování tohoto slova přikládá taková důležitost. Byl to jesuita a koncilový theolog **Karel Rahner**, jehož spisy - za papeže Pia XII. dalekosáhle odsouzené - po koncilu otevřeně šířily, že milost je spojena s lidskou přirozeností neoddělitelně. Dle Rahnera mají všichni lidé milost posvěcující a nemohou ji ztratit ani těžkým hříchem. Tudíž všichni lidé, jak učí Rahner, ať chtějí či ne, „jsou anonymní křesťané“. Rozdíl je jen v tom, že křesťan ví, že je křesťan, kdežto nekřesťan, „**anonymní křesťan**“, zatím ještě neví, že je také křesťan. Následkem toho jsou, dle Rahnera, **všichni lidé bez výjimky spaseni**. Nelze tedy připustit, že by někdo do nebe nepřišel. Hans Urs von Balthasar, nynějším papežem a kardinálem Ratzingerem vysoko uznávaný theolog, mohl tedy učit, že **peklo sice jest** (je to článek víry), **ale že tam asi nikdo není, že je prázdné!** Je to falešná nauka o vykoupení všech, kterou i nynější papež vždy znovu prohlašuje: prý - **„Každý člověk je od prvního okamžiku své existence spasen**. Bůh se vtělením spojil nejen s lidskou přirozeností, ale i s každým jednotlivým člověkem, a to neodvolatelně.“ (Encyklika: **„Redemptor hominis“** 13/14.) K čemu potom ještě křest? K čemu ostatní svátosti? Proč misijní práce mezi národy? Jestliže každý člověk je spasen, a to neodvolatelně, k čemu to vše? Modernisté prohlašují: To vše dostává nyní jiný smysl. Křest a svátosti nyní mají poučit člověka o tom, co dříve nevěděl, totiž že je křesťanem, a také misijní činnost má poslání skrze ekumenický dialog uvědomit všechny, že jsou křesťany. Tito lidé nevěří, že každý člověk není už předem spasen, ale teprve křtem svatým ve spojení s pravou vírou; že tuto milost a věčnou spásu může ztratit a že je třeba mnoho obětí v misijní činnosti a pro spásu duší.

Táž zásadní změna v pohledu na věci se jeví v **nových „Eucharistických modlitbách“**. Ve starém mešním obřadu jsme se před proměňováním modlili: *„et pro omnibus orthodoxis atque catholicae et apostolicae fidei cultoribus ... za všechny pravověrné, jakož i katolické a apoštolské víry ctitele.“* To je katolická Církev: společenství věřících, pravověrných v katolické a apoštolské víře.

Co však čteme v nové čtvrté „Eucharistické modlitbě“ Bugninioho? *„...et omnium, qui te querunt corde sincero ... všech, kdož tě s upřímným srdcem hledají.“* **Víra už teď není základem Církve, ale lidské hledání zbožnosti, „anonymní křesťan“ Karla Rahnera.**

Tím je tedy jasné, proč reformátoři tolik trvají - proti učení a praxi Církve, proti správným slovům ustanovení Ježíše Krista - na vyjádření: „za všechny“. V tom je celá theologie, falešná theologie, učení o spasení všech. Pro zástupce učení o vykoupení všech je ponižující opakovati slova Kristova: *„Moje krev, která se za vás a za mnohé vylévá.“*

Nikoliv. Vtělením Božím se nespojuje automaticky každý člověk s Bohem; jediné ten, kdo se s Bohem touží spojit, křtem, mší svatou, sv. přijímáním, modlitbou... a ten, kdo v tomto spojení s Bohem věrně setrvá.

ZÁDY K LIDU?

Člověk, který se modlí, poznává a miluje Boha. Čím více jej poznává a miluje, tím více mu dává přednost před vším ostatním. Čím více však dává člověk přednost Bohu před vším ostatním, tím méně mu záleží na věcech světa, které mu slouží jen k tomu, aby dosáhl věčné spásy. Z toho plyne: Čím méně si kdo váží Boha, čím méně jej

poznává a miluje, tím více si cení věcí světa, člověka a jeho úspěchů, světa našich dnů. Je to však znamení zesvětštění, jestliže se lidé pozvolna odklánějí od Boha a přiklánějí k světu a "člověku dneška". Je **alarmujícím znamením** doby, když biskupové a kněží Církve nemluví o Bohu, ale o "dnešním světě", když nekážou Boha, ale "člověka". Lidé zapomínají na Boha; jsou si rovni. Člověk a jím vytvářený svět se stávají náhle středem všeho myšlení, slov a činů.

OLTÁŘ TVÁŘÍ K LIDU

Autentickým výrazem pronikání tohoto smýšlení, zesvětštění a hominismu, po Druhém vatikánském koncilu je objevující se praxe "oltáře čelem k lidu", sloužení mše svaté čelem k lidu. Náhle se otáčí oltář o 180 stupňů. **Je zřejmé, že toto obrácení o 180 stupňů není jen záležitostí vnější.** Zdůvodňuje se to "duchem koncilu", mentalitou dnešního člověka, duchem ekumenismu, v neposlední řadě i tím, že tomu tak bylo v počátcích Církve.

Archeologismus

Jak je to ve skutečnosti? Zjišťuje se, že všechna hnutí, která si dala na svůj prapor heslo boje proti církevní tradici, jako například **středověké sekty, protestantismus, modernismus**, se ochotně odvolávají na poměry v prvotní církvi, které, následkem mlčení historických pramenů, běžně nikdo nezná. Pius XII. se postavil proti liturgickým reformátorům své doby, a výslovně proti tzv. archeologismu, proti touze po starověku, která se s odvoláním na (domnělé) prvokřesťanské zvyky staví proti stávajícímu církevnímu podání. Pius XII. nazývá snahy těch, kteří chtějí dát oltáři opět podobu stolu, výslovně mylnou cestu.

Směrem k východu

Je jisté, že Církev od samého počátku se při přinášení svaté oběti obracela k vycházejícímu slunci, k východu, odkud se také očekával opětovný příchod Kristův, jenž je jako "světlo spravedlnosti" předobrazem všeho stvořeného světla. Při oběti se obraceli k východu bez ohledu na to, jakým směrem byl kostel postaven, vždyť v prvních dobách přejímali křesťané císařské basiliky, které nebyly vždy orientovány k východu. Byla-li basilika orientována k východu, měl biskup věřící za zády, byla-li k západu, měl je biskup před sebou. Věřící se obraceli k východu jako biskup, takže při oběti hleděli **všichni stejným směrem**, vstříc vycházejícímu slunci, které je obrazem Krista Pána. To docházelo tak daleko, že jeden z církevních Otců napomínal věřící, z části nedávno obrácené pohany, aby neuctívali **slunce**, viditelné portálem kostela, ale Krista, který je právě na oltáři, proti němuž je slunce jen slabým obrazem. Nikdy by těmto křesťanům ani na mysl nepřišlo ptát se, zda bala mše svatá sloužena k lidu, nebo ne. Bylo samozřejmé obracet se symbolicky k Bohu, směrem na východ. Snaha **sloužit mši sv. směrem k lidu** byla katolické Církvi, jako nevěstě Kristově k Bohu zaměřené, **až do poloviny 20. století zcela cizí**. Tak jako jí byl samozřejmý duch bohopocty a kultu, duch oběti a úcty.

REFORMÁTOŘI

Teprve duch reformátorů to dovedl tak daleko, že katolické oltáře byly změněny v stoly pro **hostinu** a obráceny k lidu. To je čistě logické. Nevěřím-li, že mše svatá je oběť, úcta a smírná oběť, ale že je to jen hostina, potom je pochopitelné, že se obracím k ostatním, jak je to v životě běžně zvykem.

Katolická víra však učí, že mše svatá je oběť. Kde více, nežli v obřadu kultu, se člověk obrací k Bohu, oslovuje jej a uznává, že je tvorem, kterého Stvořitel učinil z ničeho? Církev je společenstvím víry, modlitby a oběti. **To, co věřící spojuje, je společné zaměření na téhož Boha**, na tutéž oběť v téže víře. To je "*...jedna víra, jeden křest a jeden Bůh a Otec všech*" (Ef 4,5), jak učí sv. apoštol Pavel.

V tradiční římské liturgii vystupuje jasně, podle katolické víry, úloha kněze. Kněz je **prostředníkem mezi Bohem a lidmi**, který z moci svého úřadu obnovuje mezi nimi spojení. Jak mluví, pověřen Bohem, k lidem, tak se k nim obrací věcí Boží, jako to činí při "Dominus vobiscum", před sv. přijímáním a jindy. Přináší-li však jako zástupce Církve sv. oběť, pak se pochopitelně obrací spolu s lidem k Bohu, k svatostánku, ke kříži, k východu. Nepochybně jde o ekumenické gesto, i v tomto usilovat o společenství s protestantismem.

DOBA OSVÍCENSTVÍ

V době osvícenství žádali liberální katolické kruhy vícekrát celebrování tváří k lidu. Prelát Wesseberg z Konstance a Winter z Řezna navrhli tenkrát "**Mešní obřad pro osvícené katolíky**". Tvrdili, že moderního a osvíceného - dnes bychom řekli svéprávného - katolíka nelze nutit k účasti na mešním obřadu, kterému by slovo od slova nerozuměl. Osvícený katolík musí vše vidět a chápat - když se koná mše směrem k lidu. Mezi tímto "Obřadem pro osvícené katolíky" (později Církví zakázaným) a reformou mše sv. dle Bugniniho je taková podobnost, že to lze vysvětlit jen stejným smýšlením.

KONCIL A ZESVĚTŠTĚNÍ CÍRKVE

Druhý vatikánský koncil staví "člověka dnešního světa" do středu svých ustanovení. Od té doby **mluví mnozí biskupové a kněží věřícím ne o Bohu, ale o člověku**. Sám papež označuje člověka jako směr Církve, což s ohledem na Kristova slova: "*Já jsem cesta pravda a život*" (Jan 14, 6) dává tušit novou orientaci Církve a katolické liturgie.

Nelze popřít, že středem pokoncilní liturgie je "člověk dneška" a "svéprávný katolík". Texty koncilu chválí neustále "důstojnost člověka" a jeho pokrok, a tak je nepřijatelné tomuto člověku připomínat, že je tvorem Božím, učiněným z ničeho, postaveným do světa, který zajde a pomine. Nic **nevyjadřuje lépe závislost člověka na Bohu jako oběť**. Obětní charakter liturgie Církve musí být tedy odstraněn nebo alespoň omezen, aby církevní liturgie přestala být **mentalitě** moderního, "svéprávného" člověka **nepříjemná, ponižující** nebo jeho důstojnost **neuznávající**.

Bylo by zřejmě urážející připomínat člověku věčnost a opomíjet tento svět, připomínat mu pomíjivost světa dnešního, tak jako minulého.

Tak **nastává příklon k člověku a světu** také v liturgii. Skoro se ani nepozoruje, jak se při tom člověk odklání od Boha; už se nepřipomíná nutnost jej znát a milovat, zatímco svět se cení nade vše.

To však není duch našeho Pána, apoštolů a Církve, která nás učí modlit se: "...abychom se naučili pohrdat věcmi pozemskými a milovat nebeské." (Modlitba po přijímání ze svátku Nejsvětějšího Srdce Ježíše Krista)

Jak při tom nemá zesvětštet kněz, řeholník, rodina a celá Církev?

PROČ LATINSKY?

I. ÚCTA

Jedním ze znaků novot II. vatikánského koncilu, jevícím se v celém prostoru církve a vtiskujícím Církvi trvalou podobu, je všeobecný jev neúcty a odsvátoštění. V krátké době zmizel smysl pro svaté v myšlení a citění jak kněží tak laiků, a nastal stav, který může přinést hluboko pronikající zkázu náboženského a mravního života. Člověk jako by zapomínal, že je tvorem Božím.

Úcta před tím, co je svaté, Bohu zasvěcené, oddělení svátostné oblasti od profánního všedního dne, je **přirozeným pocitem** pro všechny lidské kultury. Je to **spontánní vztah tvora** k stvořiteli, vyžadující také vnější a tělesný projev s ohledem na jednotu těla a duše v lidské přirozenosti. Tak lze pozorovat v lidstvu určitou bázeň dotýkat se nebo zacházet s tím, co je svaté a Bohu zasvěcené. Člověk, který si je vědom svého stvoření, cítí výzvu, aby to, co je svaté a Bohu náležející, **bylo vzdáleno lidskému přístupu**. Vše ostatní, co je člověku volně přístupné, považuje za podléhající jeho moci, za něco, co mu náleží a s čím může volně nakládat.

II. OBŘADNÍ JAZYK A MYSTÉRIUM

Věřící člověk se snaží vyjádřit nejrůznějšími způsoby své uznání nedotknutelnosti a nepochopitelnosti všeho božského. Chrání je nejen před běžným dotykem všednosti, ale i před **přístupem očí**, tím, že svaté zahaluje, zakrývá, aby zabránil neuctivému prohlížení a okounění mas; chrání je jako něco nevysvětlitelného a nepochopitelného. Stejně se děje v "**přístupu**" **slyšením**, jemuž se brání buď posvátným tichem nebo použitím tzv.

mrtvé řeči, která není řečí všedního dne, a lidé jí běžně nerozumí. Má se tak usnadnit pochopení, že svatá událost, které je člověk přítomen, je nevýslovným tajemstvím Božím, které se netaktně "nevytrubuje" v jazyce odpovídajícím věcem světa, nýbrž pronáší řečí vyhrazenou svátostnému prostoru, aby se tak zabránilo neuctivě zvědavému přístupu k velkému tajemství. Proto používala Církev velmi záhy, stejně jako starozákonní Židovstvo, jako důsledek všeobecného citění při uskutečňování svátosti obřadní řeč. Svátosti byly vždy chápány jako božská záruka, kterou nutno bedlivě střežit před zevšedněním a banálním zlidštěním. Byl to vždy svět sám pro sebe, v němž nadpřirozeno proniká do tohoto světa. Oslava Božího tajemství tedy není únik z tohoto světa, ale proniknutí věčnosti do tohoto času. Dimenze, která je člověku srostlému s tímto světem spíše obavou nežli skutečností; nevidí ji a nechápe.

Všechny obřady, jak východní tak západní Církve, se kromě obřadní řeči vyznačují tím, že projevují svým způsobem bázeň před tajemstvím. Ve východních obřadech zakrývá **ikonostas** - obrazová stěna - posvátný obřad, v západní liturgii se tak děje **tichem mešního kánonu** mezi "Sanktus" a modlitbou Páně. Tajemství je chráněno před povrchním chápáním.

Tvrdí-li kdo, že obřad římské Církve, dle něhož se mají část kánonu a konsekrační slova vyslovovat tiše, má být zavržen, nebo že je možno slavit mši sv. v lidovém jazyce ... budiž z Církve vyloučen. **Koncil tridentský, sezení 22., kánon 9.**

II. SROZUMITELNOST

Slýcháme námitky: Což člověk nemůže rozumět tomu, co se říká? Neřekl sám Kristus, abychom netlacheli jako pohané? Formalismus pohanů, který má Kristus na mysli, se nemůže Bohu líbit, protože nevychází ze srdce. Člověk musí vědět, co říká a dělá, aby mohl jednat před Bohem **rozumně a záslužně**. Pro niterné chápání obřadu však není nutno, aby všemu, co se slov týká, bylo porozuměno. Mnohdy může takové doslovné porozumění je chápání předstírat. Zeptejte se nyní, po dvaceti až třiceti letech, kdy už je čtena mše svatá v lidovém jazyce, zda věřící vědí, co to mše svatá je. Převážná většina jich nedovede říci jasně a správně, co se na oltáři při mši svaté děje, i když se domnívají, že díky lidové řeči všemu rozumějí. Avšak každý prostý věřící, který je přítomen mši svaté, tradiční latinské liturgii a je vychován v katolické víře, ví dobře, co se na oltáři děje. On totiž sleduje posvátný úkon vnitřně, svým srdcem a chápe daleko více z tohoto tajemství nežli "osvícený" katolík posledních let, který se domnívá, že všemu rozumí.

Vlastnost obřadu i obřadní řeči, totiž **současně zahalovat i zjevovat**, není lidským vynálezem, ale základní vlastností nauky spásy a spásného díla Ježíše Krista.

Pokud náš Pán veřejně učil, používal **podobenství**, třebaš tím mnohé zůstávalo posluchačům nejasné a skryté. Svědčí o tom dotazy učedníků, kteří nemohli pochopit, proč Mistr nemluví k lidu otevřeně a bez podobenství. Avšak "tajemství království Božího" je něčím natolik vznešeným a svatým - to, že se Bůh sklonil k svým tvorům - něčím natolik neslychaným, než aby o tom mohl náš Pán masám zvědavých mluvit bez úcty, přiměru a podobenství. Tajemství Božího království se otevírá jen tomu, kdo o ně usiluje s posvátnou úctou, na kolenou a s vědomím, že jakožto hříšník nemá žádné právo je znát. Ostatním lidem zůstává skryta, takže: "*ušíma poslouchají, a přece nerozumějí*" (Mk 4, 12). Tak podobenství, jakož i obřadní řeč, vedou k úctě a pokoře, aby poznali "*tajemství království Božího*" (Mk 4, 11). Před vyzývavými a opovážlivými očima zahaluje podobenství i obřadní řeč tajemství vnitřního života Trojice Boží. To, že **obřadní řeč i podobenství** současně zakrývají i zjevují, odpovídá charakteru svátosti a nedotknutelnosti nauky spásy a spásného díla Božího.

Přestože některé části liturgie, ty které mají poučný charakter (čtení, evangelium), mohou být za určitých podmínek předneseny v lidovém jazyce, zůstává Církev na tomto základě věrna svému Pánu a Mistru, který mluvil v podobenstvích, a trvá v dějinách - oproti heretikům a schismaticům - na kultovní obřadní řeči.

Osvícené mentalitě a náboženskému modernismu našich dnů ja vlastní přesvědčení, že k tajemství Boží lásky lze přistupovat bez bázně a vyzývavě. Odvoláním na svatého Jana se vytváří zdánlivý protiklad mezi uctivou bázní a láskou skrze tvrzení, že láska vyhání bázeň, že láska směřuje k Bohu, kdežto bázeň od něho odvrací. Pod tímto zorným úhlem počali "reformátoři" Církve odstraňovat klekátka pro svaté přijímání, zavádět sv. přijímání na

ruku, stavět oltáře tváří k lidu, potlačovat obřadní řeč, redukovat liturgická znamení úcty. Vzrostla tím láska k Bohu a bližním - bez úcty k oběti mše svaté? Zřejmě nikoliv! Není totiž lásky k Bohu a bližnímu bez úcty.

Sv. Tomáš Akvinský na to dává jasnou odpověď: "Veškerá bázeň pramení z lásky; kdo se totiž bojí, obává se jen toho, co je opakem toho, co miluje." (Summa theol. II-II, q. 125 a.2 c) Je to jasné. Kdo má peníze, bojí se, že je může ztratit. Kdo miluje člověka, bojí se, že ho ztratí. Kdo miluje Boha, má obavu, že jej nemiluje dosti nebo že jej může ztratit. Římský misál předepisuje knězi bezprostředně před svatým přijímáním modlitbu: "...dej, abych lnul vždy k Tvým příkázáním, a nedopust', abych se kdy od Tebe odloučil..."

Odstranění bázně je rovno ochladnutí lásky. Lidé potom nemilují Boha, protože k němu nemají úctu. Manželé se nemilují, protože ztratili úctu k tělu i duši toho druhého. Tak vzniká **typ člověka, kterému není nic svaté**, který se přes všechno přenesse, přes Boha, jeho příkázání, i přes příkazy lidské. To je však **konec lidské společnosti**. Duch bohopocty a obřadů mše svaté je něčím tak základním, že se bez něj lidské společnost neobejde, pokud nechce popřít svůj původ a cíl.

JEDNOTA

Nejen minulost, ale také přítomnost dokazuje, že latinská obřadní řeč je pevné pojítko s apoštolským stolcem. Užívání lidových jazyků v posvátné liturgii - stejně tak jako chybnými překlady - vyvstává biskupským konferencím rostoucí nebezpečí stát se **schismatickými, územními církvemi**. Ztratili by tím nejen liturgickou jednotu, ale i jednotu učení a mravů. Dodatečně to ukazují podivnosti "Königsteinského prohlášení" a "Deklarace u Maria-Trost".

LITURGICKÁ REFORMA A CÍRKEV BEZ KNĚŽÍ.

"Učedníci poznali Pána podle lámání chleba." (Lk 24, 35)

OBŘAD A KNĚŽSKÝ DUCH

Lámání chleba Vzkříšeného Spasitele připomnělo učedníkům ihned ustanovení mše svaté; podoba a způsob, jak on to učinil, vtiskly se jim tak do paměti, že se staly základem obřadu apoštolské Církve. Tato nevysvětlitelná božská **podoba a způsob**, jak uskutečnit božské tajemství, trvá v **obřadech** Církve po všechny časy. Trvá v omilostněných duších v oblasti svaté liturgie zvláště při oběti mše sv. Jako ve všech dobách, tak i dnes poznávají věřící, kteří si zachovali ducha katolické víry přes všechny pokoncilní zmatky, našeho Pána "podle lámání chleba", podle vpravdě kněžského způsobu a vyzářování Církve mezi národy, neboť Kristus založil Církev na svém kněžství.

V důsledku toho je katolická Církev, tak jak ji založil Pán, bytostně kněžská a hierarchická, proniknutá pokorou a majestátem Božího Syna, prozářená obětí duchem jeho lásky. Je to **Církev kněžská, nikoliv laická**; pokřtění a biřmovaní křesťané jsou totiž vnitřně zaměřeni ke kněžství, a charakter křtu a biřmování je uschopňuje, aby měli podíl a účast na této oběti našeho Pána. Je to hierarchická Církev, jejíž neviditelnou hlavou Kristus a viditelnou hlavou římský papež. Není to demokratické společenství po vzoru mnohých sekt.

Tento kněžský duch našeho Pána je také duchem Církve, je to "vůně Kristova" v tomto světě, "vůně" vtělení nekonečné lásky Kristovy k jeho nebeskému Otci, jak se nám lidem jeví v oběti na oltáři, "...aby svět poznal, že miluji Otce..." (Jan 14, 31.)

SOCIÁLNÍ SPOLEČENSTVÍ

Pozorujeme-li novou liturgii podle **reformy Pavla VI.**, zjišťujeme, že dýchá ve své podstatě novým duchem, duchem sociálního společenství náboženského ražení, jemuž bezmála zcela chybí onen kněžský duch, který byl na první pohled duší tradičních obřadů Církve. Věřící se necítí už nadpřirozeně povzneseni. Nejeví se už pronikání nadpřirozeného, božského, do tohoto světa, ale naopak duch světa, všední a lidský, se tu představuje v náboženské podobě. Lidství, zbavené veškeré hierarchické a křesťanské vznešenosti, která je všem lidem tohoto stavu a náboženství společná, se stává pojednou předmětem náboženského a obřadního úkonu, jednou ze základních myšlenek II. vatikánského koncilu, který se ve vztahu k Vtělení odvažuje tvrdit, že Ježíš Kristus přijal lidskou přirozenost, "...aby zjevil člověku člověka". (Gaudium et spes 22) Tím, že má Kristus dokonalou lidskou přirozenost,

nestává se ještě prvním cílem jeho vtělení zjevení člověka a vznešeného lidství, nýbrž zjevení Boží, které vyznačuje z Kristovy bytosti. Podle toho vyjadřuje kněžství a tradiční liturgie viditelnými věcmi ono božské. V tradiční liturgii toto božské, jeho záměr a projev Kristův přijímá podobu a vyjevuje se v uskutečnění svátosti. Jestliže však Kristus přišel, "...aby lidem zjevil člověka", potom je **prvním úkolem kněze být člověkem** víc než jiní - zjevovat lidem člověka. Liturgie pak podle toho má jediný úkol, totiž idealizovat sociální společenství a ušlechtilé lidství. Taková liturgie má sotva ono kněžské vyznačování vlastní všem tradičním obřadům a už v ní není místo pro hierarchické kněžství.

LAICISOVANÁ LITURGIE

Důkazem, že to vše není vymyšleno, jsou texty z úvodu k Bugniniho misálu. Vydávají jasné svědectví o zcela **nové orientaci** liturgie a celé Církve k **demokraticky orientované obecné církvi**, která může katolické kněžství a hierarchii zcela postrádat.

Kněz a společenství

Úvod k misálu předkládá pod nadpisem "Úkol a důstojnost Božího lidu" **roli věřících** v liturgickém dění. Praví se tam: "Při slavení mše sv. tvoří věřící svatou obec, aby Bohu děkovali a přinesli neposkvrněnou oběť, nejen rukama kněze (což je správné), ale společně s ním." (inst. gener. č. 62.) Je jasné, že věřící obětují rukama kněze. Tvrdit však, že lid Boží přináší oběť spolu s knězem, znamená přinejmenším, že přítomný lid je spoluúčastný na uskutečnění oběti a konsekraci, ba že je k tomu nutný. To je však proti učení Církve, neboť oběť mše svaté se uskutečňuje jedine slovy posvěceného kněze.

Pomocníci při sv. přijímání

Další pokyny ve svých praktických důsledcích ukazují, že tato zařízení je třeba chápat jedine ve smyslu "demokratické církve". Je to zvlášť zřejmé, když se mluví o zvláštní službě **akolytů**. Těmi podle liturgické reformy nejsou klerici a nepřijímají svěcení, nýbrž jsou to jen laici ze společenství. O takových se praví výslovně (č. 65): "*Zvláště je jeho úkolem, jako mimořádného udělovatele, podávat věřícím sv. přijímání.*" Nejsou to tedy Biskupské konference, kdo svévolně jedná, ale **přímo Misál Pavla VI., který dává laikům právo rozdávat sv. přijímání**. K jakému zneuctění, ztrátě víry a snižování kněžství při takové praxi dochází! Nejedná se jen o případ nouze, jak o tom svědčí odstavec č. 68, který přiřítá k těmto pomocníkům zcela běžně "pověřené pomocníky při sv. přijímání". (Instr. "Immensae caritatis" z 29. 1. 1973, č. 1)

Učitelství laiků

Další úřad, který dle Bugniniho nového misálu náleží laikům, je "lektor", jímž má být laik. Jestliže dříve bylo hlásání slova Božího součástí učitelství úřadu Církve a úkolem církevní hierarchie, tak nyní přijímá tento úkol lid, některý z laiků. Nejde jen o to, že by laik měl přednášet překlad slova Božího nebo kázání - jak i my činíme, mluvili kněz jinou řečí - ale je tu přímo stanoveno, že **laici jsou v nové liturgii přímo zvěstovateli Slova Božího**. Praví se přímo: "*Lektor, i když laik, má při slavení eucharistie svoji úlohu, kterou má vykonávat, i když jsou přítomni spoluúčastníci vyššího svěcení.*" (č. 66) I když jsou tedy přítomni biskupové, kněží nebo jiní duchovní, má předčítat laik, neboť je to zřejmě jeho demokratické právo, které on jako orgán učitelství úřadu Církve prosazuje proti dosavadnímu nároku hierarchie.

Ženy jako nositelé úřadu

Několik odstavců dále pokračuje nový Bugniniho misál v dalším "laicisování liturgie". Praví se: (č. 70) "Biskupská konference může dovolit, aby čtení, která se čtou před evangeliem a úmysly v přímlovkách, pronášela žena, způsobilá konat tuto službu, a zároveň blíže určit místo, odkud má v liturgickém shromáždění předčítat Boží slovo." Co si o takovýchto pokynech myslit? **Odporují totiž přímo příkazu sv. apoštola Pavla**, podle něhož se ženy v Církvi nemají veřejně ujímat slova. Tak jako odporuje přirozenosti muže rodit děti, stejně tak není možno, aby žena vykonávala "duchovní otcovství", jak je představuje kněžství, a to tím, že by přijela veřejné církevní a liturgické poslání. Tento duch však postupuje ještě dále. Není tomu dávno, co biskup Aichern v Linci (Rakousko)

povolil písemným dekretem, aby ženy, které vedou bohoslužbu o nedělích bez kněze, mohly užívat kněžská roucha. Je zřejmé, kam to vede. A nejsou to ojedinělé případy.

Právo na spolurozhodování

Pod nadpisem "Výběr mešních textů" se prisuzuje "Božímu lidu", jak se nyní běžně říká, značná pravomoc v spolurozhodování, kterou prý si nemá nechat vzít. Bugniniho misál upozorňuje důrazně kněze pod č. 313: "*Kněz tedy bude dbát při výběru mešních textů spíše na společné duchovní dobro shromážděných než na svoje záliby. Ať pamatuje na to, že s výběrem musí být seznámeni příslušující a všichni, kdo mají na slavení liturgie nějaký podíl. Sem třeba zahrnout věřící, a to v tom, co se jich přímo týká.*" Liturgie tedy není něco, co bylo předáno apoštoly, **ustanovené církevní hierarchií**, ale něco, co **sestavili věřící**. Laici nyní určují, které evangelium se bude číst, které texty, která eucharistická modlitba; od kněze si nemají dát poroučet.

Nedaleko před tím vyzývají pokyny nového misálu k tomu, aby čtení, modlitby a zpěvy byly voleny tak, "*aby podle možnosti odpovídaly současné situaci a připravenosti a možností účastníků.*" (č. 313) Kam to může vést, když kdysi posvátná liturgie **se bude řídit "duchovní připraveností a úrovní účastníků"**, místo toho, aby byla nepochopitelným božským tajemstvím. Tak máme: mše pro děti, mše pro staré, nemocné, okrajové sociální skupiny, milovníky starých zvyků atd. Profanaci a banalitě v církevní oblasti jsou dveře otevřeny. Duch sektářské absurdity a žvanění našel svou příležitost.

Úloha kněze

V jiném pokynu nového misálu se mluví o vnitřní úpravě kostela. Představa o úloze kněze svědčí jasně o protestantském duchu jejích autorů. (č. 217): "*Sedadlo pro kněze, který slaví mši, má naznačovat, že jeho úkolem je předsedat shromáždění a řídit modlitbu.*" To může v případě potřeby dělat i laik. K tomu kněze není třeba. **Nový misál tak činí kněžství pro vznikající církve koncilu zcela postradatelné.**

Milí křesťané, řadu podobných pokynů z misálu Bugniniho je možno mnohonásobně předložit. Domnívám se, že uvedené texty zcela postačí jako doklad toho, že zde působí revoluční duch, který chce jak hierarchii, tak katolické kněžství rozbořit, aby bylo dosaženo stavu obecné církve, vedené laiky, a která by již neměla nic společného s kněžsky-hierarchickou církví Kristovou.

VÝSLEDEK

Jestliže se po II. vatikánském koncilu vyprazdňují semináře, jestliže biskupové usilují o církve bez kněží, o svěcení žen, o zrušení celibátu, potom je prvotní příčina toho všeho v Bugniniho misálu, který lze bez nadsázky nazvat "hrobařem katolického kněžství". Pavel VI. předpověděl, že "Obnovená liturgie rozšíří ducha koncilu až do končin země". S ohledem na toto dílo zkázy a otevřenou revoluci v Církvi mu lze dát za pravdu.

Zeptáte-li se mne, zda nový misál Bugniniho představuje autentický obřad svaté Církve římské, musím odpovědět: Nikoliv! Nikdo nemůže biskupa nebo kněze či věřící zavazovat k obřadu, který zjevně odporuje katolické víře, kněžskému duchu Ježíše Krista a tradičním obřadům Církve. Činí to jen proto, aby se zalíbil jinověrcům a lidem dnešního světa. Takový obřad je vážným nebezpečím **pro víru jak kněží, tak věřících**. Ta má totiž v obřadech svůj projev. Církve, jejímž nejvyšším příkazem je: Spása duší - nejvyšší zákon, nemůže kněze ani věřící právoplatně zavazovat k obřadu, který je vážným nebezpečím pro jejich věčnou spásu, poněvadž potlačuje ducha kněžství a ducha víry. V zájmu udržení katolického kněžství a neporušené víry je nutno **nové obřady odmítnout, a tak zachránit jak svou duši, tak duše ostatních, věrností k tradičnímu obřadu**, který jasně vyjadřuje velikost kněžského ducha Ježíše Krista a lesk katolické víry. To proto, aby Církve dále žila.

NÁMITKY

Znovu a znovu je možno slyšet námitky, že přes všechny nedostatky a chyby, které liturgická reforma přináší, je přece jen lépe být přítomen sloužení mše svaté dle nového obřadu, nežli nemít nic nebo jezdit velmi daleko na mši sv. podle tradičního katolického obřadu.

...SLOUŽENA DŮSTOJNĚ

Mnozí namítají: "nová mše je sloužena tím nebo oním knězem s vírou a zbožností, a konečně je nutno takové kněze podpořit a nenechat padnout."

Pro osobu takového kněze je jistě chvalitebné, že slouží zbožně a je věřící, avšak jeho osobní zbožnost nemůže nic změnit na výpovědi **obřadu**. Obřad není nic jiného, nežli pevně stanovený **způsob jednání s Nejsvětějším**. Je tedy rozhodující, jak obřad s Nejsvětějším, tedy s Bohem, nakládá. Může se však Bohu líbit obřad, který umlčuje katolickou víru, záměrně jí nedovolí promluvit k tomu Bohu, který je pravda sama? Je to důstojný přístup k Bohu a jeho oběti, jestliže nový mešní obřad potlačuje kněžského ducha Ježíše Krista a ducha úcty? Sotva! I kdyby kněz, věřící, to myslil při sloužení mše dobře, nic se tím nemění na skutečnosti, objektivně souzeno, že nový obřad není důstojným zacházením s Bohem, který je pravda sama.

Kromě toho věřící katolík nejde na mši svatou jako na soukromý úkon osobní zbožnosti kněze, ale aby měl účast na oficiálním kultu Církve, který jako takový musí vyjadřovat víru. Byť je osobní zbožnost kněze důležitá, není rozhodující. Rozhodující je důstojnost obřadu a jeho souhlas s katolickou vírou. Při návštěvě mše svaté nehledáme kněze jako zbožného člověka, ale jako toho, kdo v obřadu uskutečňuje oficiální kult katolické Církve.

VOLNÝ PROSTOR

"Některý kněz by mohl namítat: nová liturgie ponechává knězi velkou volnost v utváření bohoslužby, čtu tedy mši sv. tak, že věřící ani nepoznají rozdíl od staré liturgie: zády k lidu a latinsky."

Věřící ve farnosti možná nepoznají nic, ale Bůh pozná - bez ohledu na to, v jaké řeči je bohoslužba konána - že se jedná o liturgické texty, dýchající ekumenismem a dvojsmyslností, vědomým rozměňováním pravd víry, což se Bohu líbit nemůže.

PLATNOST NOVÉ MŠE

"Je-li však nová mše platná, je dovoleno se jí účastnit"

Arcibiskup Lefebvre o tom řekl 8. 11. 1979 následující slova: "Zbavme se neprodleně protismyslné představy: Je-li nová mše platná, lze se jí účastnit..."

Je jasné, že se nelze účastnit svatokrádežných mší, ani mší, které naši **víru ohrožují**.

Snadno lze dokázat, že nová mše, tak jak byla liturgickou komisí se všemi koncilem danými zmocněními, se všemi prohlášeními P. Bugniniho formulována, je nepřijatelná, a to zřejmým přiblížením protestantské teologii a kultu.

Tyto nové mše sv. nejen že **nemohou být závazné**, aby jejich návštěvou mohla být splněna nedělní povinnost, naopak je při tom nutno použít kanonická ustanovení, jaká používá Církev při "spoluúčasti při bohoslužbě" se schismatickými pravoslavnými a protestantskými bohoslužebnými formami.

Znamená to, že všechny tyto mše jsou neplatné?

Jsou-li splněny všechny podstatné předpoklady pro platnost, totiž látka, forma, úmysl a platně vysvěcený kněz, **nelze to s určitostí tvrdit**.

Je zřejmé, že je stále méně platných mší svatých, podle toho, jak upadá víra kněží, kteří nemají úmysl konat to, co Církev vždy konala. Církev totiž nemůže tento jejich úmysl změnit. Současná příprava těch, které nazýváme seminaristy, je nepřipravuje k tomu, aby sloužili platně mši sv. Podstatnou úlohou kněze už dnes není přinášet smírnou oběť mše svaté. Nic není tak deprimující a smutné jako čtení projevů a úředních sdělení biskupů ohledně povolání a svěcení kněží. **Oni už nevědí, čím kněz je**.

K posouzení subjektivní viny těch, kdo novou mši slouží, a těch, kdo jsou jí přítomni, je nutno uplatnit pravidla o rozlišování duchů podle směrnic morální a pastorální teologie. Musíme vždy jednat jako lékaři duší, nikoliv jako soudci a kati, jak se o to snaží ti, kdo jsou vedeni zaníceným nadšením, a nikoliv pravou snahou.

PROTO, ANEBO PŘESTOŽE?

"Také z nové mše jsem načerpal mnoho milostí."

Je možné, že milý Bůh i na křivých řádcích píše rovně, ale proto se řádky ještě nestanou rovnými. Čím více si kdo uvědomuje, že nové obřady mu mohou poškodit víru, tou měrou je také povinen se jim vyhnout.

Tou měrou totiž také Bůh přestává psát rovně na křivých řádcích. Jestliže "psal rovně", potom **ne proto**, že řádky byly křivé, **ale přestože** byly křivé.

PŮSOBNÍ VE FARNOSTI

"Účastním-li se ve farním kostele nové liturgie, mohu alespoň katolicky působit na život farnosti."

Mnozí věřící jsou ve své víře otřeseni novotami, které představují pro jejich víru velké nebezpečí. Proto je třeba, v zájmu jejich a jejich dětí, upozornit na velké nebezpečí, které v sobě skrývá obřad ekumenický, a nikoliv katolický. Je vyloženou ilusí věřit, že novými obřady lze obnovit farnost, seminář nebo diecési.

"Nemo dat, quod non habet" - **nikdo nedá, co sám nemá**. Jak může nový obřad, který víru nevyjadřuje, obnovit ducha víry a život z víry? Bylo by to nelogické a proti smyslu prostředků spásy, jimiž přichází duch milosti a víry, obnovující církev shora, od hierarchie Církve, od jejího kněžství, od nezfalšované mešní oběti, nikoliv však od základu, od jednotlivých věřících, kteří jsou bez kněze a biskupa zcela osamoceni. Pro zachování katolické víry je proto nutné mít skutečně katolické kněze a katolickou liturgii. Bez nich se náboženský život pozvolna rozpadá. Trosky života farností, diecézí, kléru, seminářů a života rodin vyvracejí jakoukoliv **ilusí, že obřady, které nevyjadřují katolickou víru a ducha oběti, mohou obnovit život víry Církve**.

CO ČINIT?

"Je možno věřit, že by ode mne milý Bůh žádal, abych cestoval 50 či 100 kilometrů autem nebo vlakem, abych mohl být v neděli přítomen na tradiční mši svaté? Není to přehnané, nežádá se příliš?"

Zeptejte se jinak: Jestliže Bůh dává ve mši svaté svého jednorozeného Syna a s touto obětí dává vše ostatní, jestliže to vše uznáváme, je to skutečně mnoho, co se od nás žádá, pokud je to v našich možnostech? Pokud se můžeme dopravit na místo, kde se koná oběť mše svaté důstojným a katolické víře odpovídajícím a spásu přinášejícím obřadem?

"Závěr, který z tohoto musíme vyvodit je jasný: máme **povinnost vyhnout se běžné účasti na tomto novém obřadu**, smíme se jej účastnit jen výjimečně, pasivně, při svatbě nebo pohřbu, a pouze máme-li morální jistotu, že tato konkrétní mše je platná a není svatokrádežná. To platí o celé liturgické reformě. Je lépe účastnit se třeba jen jednou za měsíc, nebo i za delší dobu, skutečné mše svaté, není-li jiná možnost, nežli být přítomen obřadu s protestantskou příchutí, který vylučuje naši úctu k Pánu a brání nám účasti na jeho přítomnosti.

Rodiče musí dětem vysvětlit, proč je lépe modlit se doma, nežli se účastnit ceremonie, která jejich víře škodí." (Arcibiskup Lefebvre, 24. 2. 1977)

ALE TI OSTATNÍ...

"Není mojí vinou, že tyto novoty vnikly do Církve. Nechci se stále hněvat, nechodím tedy už vůbec. Kromě toho, co by tomu řekli ostatní, že chodím jinam na _starou'mši?"

Bezpochyby má mnoho katolíků ještě dosti víry, aby pochopili, že to, co se v oficiálních kostelech děje, není katolické. Mají však, následkem náboženských praktik posledních let, méně víry, než aby dovedli pro Boha, pro spásu duše a pro katolické náboženství také něco vytrpět? Zřejmě Boha málo znají, proto jej málo milují, a nedovedou mu zůstat v obtížích věrni. Jsou doby, ve kterých je lehké být katolíkem tak jako ostatní, ale i doby, ve kterých se věrnost víře také něčím platí, někdy i životem. I to může Bůh, jako u svědků krve, žádat.

Zachování tradiční mše svaté je **nutné pro zachování** katolického kněžství, **katolické rodiny**, jakož i veškerého života víry a milosti. Bez zachování a udržení čistoty všech prostředků spásy bude sotva možno zachovat katolickou víru, která jedině otevírá vstup do věčného života. **Nezachováme-li ji, co potom?**

Nedbejte na to, co jiní říkají a činí; oni nehledají, ani hledat nechtějí. Kdyby našli pravdu, která se v těchto skutečnostech skrývá, museli by začít uvažovat. Oni však **nechtějí mít žádné problémy**, raději zavírají oči. Raději klopýtají jako slepci svou cestou, nežli aby přemýšleli o vážné skutečnosti věčnosti a smyslu života.

My tak však jednat nemůžeme. Brání nám vědomí, že jsme pokřtěni krví našeho Pána Ježíše Krista. Pro nás není jiná volba, nežli následovat našeho Pána, postavit se pod korouhev Krista Krále a nejblahoslavenější Panny Marie, naší královny.

To však vyžaduje naše rozhodnutí.

(Arcibiskup Lefebvre 28. 9. 1980)